

Дело C-370/21

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

15 юни 2021 г.

Запитваща юрисдикция:

Landgericht München I (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

19 април 2021 г.

Въззивник:

DOMUS-SOFTWARE-AG

Въззиваем:

Marc Braschoß Immobilien GmbH

[...]

Landgericht München I (Областен съд Мюнхен I)

[...]

По дело със страни

DOMUS-SOFTWARE-AG, [...]

[...] Отобрун

— ищец и въззивник: —

[...]

срещу

Marc Braschoß Immobilien GmbH, [...] Хюрт

— ответник и въззиваем —

във връзка с парично вземане

Landgericht München I — 13-ти граждански състав — [...] [членове на съдебния състав] постановява следното

определение

- I. Спира въззивното производство.
- II. Отправя до Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос:

Трябва ли член 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/7/ЕС във връзка с член 3 от същата директива да се тълкува в смисъл, че в случай на вземания за периодично възникващи възнаграждения, които произтичат от едно и също договорно отношение, е налице право за получаване на фиксирана сума от минимум 40 EUR за всяко отделно вземане за възнаграждение[?]

Мотиви:

I.

На 21 август 2019 г. страните по правния спор сключват договор със същата начална дата за поддръжка на софтуера на закупени от ответника лицензи за програма „Domus 4000“. Месечното възнаграждение за услугата е 135,00 EUR с ДДС.

През периода от септември до декември 2019 г. ищецът предоставя в пълен обем дължимите от него услуги за поддръжка.

За възнаграждението за поддръжка на софтуера за месец септември 2019 г. ищецът издава фактура от 11 септември 2019 г. на стойност 133,04 EUR бруто, а за месеците от октомври до декември 2019 г. — фактура № 201698309 от 1 октомври 2019 г. на стойност 399,13 EUR бруто.

Съгласно точка 6.1 от условията за поддръжка на софтуера възнаграждението за услугите за поддръжка — предмет на договора, се дължи в началото на съответния изчислителен период.

Ответникът получава фактурите в деня след издаването им.

Въпреки отправените покани за доброволно изпълнение ответникът не извършва плащания на вземанията по посочените фактури на обща стойност 532,17 EUR до връчването на исковата молба от 12 март 2020 г.

Ищецът се позовава на член 288, параграф 5 от Bürgerliches Gesetzbuch (Граждански кодекс, наричан по-нататък „BGB“), за да предяви правото си да получи фиксирана сума за забавено плащане от 40,00 EUR, следователно общо 80,00 EUR.

Ищецът издава фактура от 1 януари 2020 г. на стойност 399,13 EUR за периода от януари до март 2020 г.

С оглед на това ищецът разширява исковата си молба с допълнително искане:

ответникът да бъде осъден да плати на ищеца още 399,13 EUR ведно с лихва върху тях в размер на 9 процентни пункта над приложимия основен лихвен процент, считано от 2 януари 2020 г., както и досъдебна фиксирана сума за забавено плащане от 40,00 EUR ведно с лихва върху тях в размер на 5 процентни пункта, считано от датата на предявяване на допълнителното искане.

По отношение на основното искане това последно предявено вземане е обявено за уредено на 15 април 2020 г.

Със съдебно решение от 22 юли 2020 г., с което се слага край на производството, Amtsgericht München (Районен съд Мюнхен) осъжда ответника да плати основното вземане в размер на 532,16 EUR, лихвите, както и фиксирана сума за забавено плащане в размер на 40,00 EUR ведно с лихвите върху тях в размер на 5 процентни пункта над основния лихвен процент, считано от 22 януари 2020 г. Amtsgericht München (Районен съд Мюнхен) отхвърля искането за другите две фиксирани суми за забавено плащане ($2 \times 40,00 \text{ EUR} = 80,00 \text{ EUR}$).

С въззивната си жалба ищецът поддържа правото да му бъдат платени две фиксирани суми за забавено плащане на обща стойност 80,00 EUR ($2 \times 40,00 \text{ EUR}$) и иска:

решението на Amtsgericht München (Районен съд Мюнхен) да бъде частично изменено и ответникът да бъде осъден да плати не само сумата, призната в първоинстанционното производство, но и допълнително сумата от 80,00 EUR ведно с лихвите в размер на 5 процентни пункта над основния лихвен процент върху едната сума от 40,00 EUR, считано от 22 януари 2020 г., както и върху другата сума от 40,00 EUR за периода от подаването на разширената искова молба до първоинстанционния съд.

II.

Приложимата разпоредба от германското право (член 288, параграф 5 от BGB) гласи:

При забава на плащане от страна на длъжника кредиторът на вземания за възнаграждение има право да получи допълнителна фиксирана сума от 40,00 EUR, ако длъжникът не е потребител. Това важи и ако вземането е за възнаграждение, което се плаща авансово или на вноски. Фиксираната сума съгласно първото изречение трябва да се зачете за обезщетение за вреди, доколкото тези вреди произтичат от направени съдебни разноски.

Приложимата разпоредба относно забавеното плащане гласи:

член 286, параграф 1 от BGB:

Ако длъжникът не изпълни задължението си след покана за доброволно изпълнение от кредитора, отправена след изтичане на падежа, той изпада в забава въз основа на поканата. Предявяването на иск за изпълнение на задължение и връчването на съдебно разпореждане за плащане в рамките на съответната процедура се считат за покана за доброволно изпълнение.

член 286, параграф 3 от BGB:

Длъжникът по дадено вземане изпада в забава най-късно тридесет дни, след като вземането стане изискуемо и получи фактура или равностойно искане за плащане, в случай че не е платил преди този период; това се прилага за длъжник, който е и потребител само ако фактурата или искането за плащане съдържат изрично упоменаване на тази последица. Ако датата на получаване на фактурата или на искането за плащане не е установена със сигурност, длъжник, който не е потребител, изпада в забава най-късно тридесет дни след настъпването на падежа и получаване на насрещното вземане.

III.

В подкрепа на постановеното в съдебното решение от 2 октомври 2020 г., с което се слага край на производството, Amtsgericht München (Районен съд Мюнхен) по-специално посочва:

Член 288, параграф 5, второ изречение от BGB предвижда, че правото за получаване на фиксирана сума за забавено плащане съществува и когато вземането е за възнаграждение, което се плаща авансово или на вноски. Текстът потвърждава становището, че правото за получаване на фиксирана сума за забавено плащане възниква за всяко забавено от страна на длъжника вземане за възнаграждение. Трябва обаче да се вземе предвид, че в случая е налице едно-единствено договорно отношение, от което произтичат отделни повтарящи се, респ. периодични вземания за възнаграждение. В подобна хипотеза, в която от едно и също фактическо положение и правоотношение произтичат различни права за получаване на плащане, теологичното тълкуване на член 288, параграф 5, първо изречение от BGB трябва да се сведе до необходимостта правата за получаване на плащане да се обединят и да се приеме, че е налице само еднократно задължение за заплащане на обезщетение.

В своето решение от 22 август 2019 г. (ECLI:DE:BGH:2019:220819UVIIZR115.18.0) Bundesgerichtshof (Федералният върховен съд) посочва по-специално следното:

Въз основа на изводите, направени от въззивния съд, не може да се прецени дали ищецът има право на повече от една фиксирана сума съгласно

член 288, параграф 5, първо изречение от BGB. Съгласно тази разпоредба, която транспонира Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (наричана по-нататък „Директивата относно забавяне на плащанията“), при забава на плащане от страна на длъжника кредиторът на вземане за възнаграждение има право да получи фиксирана сума от 40,00 EUR. За настъпването на задължение за плащане на фиксирана сума е от значение дали предявеното основно вземане е вземане за възнаграждение. В съответствие с Директивата относно забавяне на плащанията вземания за възнаграждение по смисъла на член 288, параграф 5, първо изречение от BGB са вземания за плащане на възнаграждение като насрещна престация за услуга, която кредиторът е предоставил или трябва да предостави.

Ако съгласно тези съображения въззивният съд установи, че дължимите от ищеца услуги за поддръжка са предоставени и че следователно признатите основни вземания представляват вземания за възнаграждение, той трябва да реши дали когато са налице няколко вземания за възнаграждение, които произтичат от еднакви договорни отношения, съществува право за получаване само на една или на няколко фиксирани суми съгласно член 288, параграф 5, първо изречение от BGB, и доколко отговорът на този въпрос е съвместим с Директивата относно забавяне на плащанията, по-специално с член 6, параграфи 1 и 2 и с член 3 от нея. Освен това съдът трябва да реши дали в случай на вземания за периодично възникващи възнаграждения, които произтичат само от едно-единствено договорно отношение, съществува право за получаване само на една или на няколко фиксирани суми съгласно член 288, параграф 5, първо изречение от BGB и доколко отговорът на този въпрос е съвместим с Директивата относно забавяне на плащанията, по-специално с член 6, параграфи 1 и 2 и с член 3 от нея.

По този въпрос в доктрината [...] се застъпват различни тези.

IV.

Тъй като при всички случаи е безспорно, че услугите на ищеца за периода от септември до декември са предоставени, в това отношение става въпрос за вземане за възнаграждение, към което се прилага член 288, параграф 5 от BGB.

Освен това длъжникът е бил в забава.

Според съдебния състав преюдициалният въпрос следва да получи следния отговор:

Член 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/7/ЕС във връзка с член 3 от същата директива следва да се тълкува в смисъл, че в случай на няколко вземания за периодично възникващи възнаграждения, които произтичат от едно и също договорно отношение, е налице право за получаване на

фиксирана сума от минимум 40 EUR за всяко отделно вземане за възнаграждение[?]

[...]

[...] Посочване на средствата за обжалване

[...]

[подписи, формалности]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ